

de naaede en Grad, hvor den, naar den blev varig, ikke kunde Andet end ganske forrykke de Forhold, hvorunder vi leve. Naar dette indtræder, er det en Forpligtelse for Regjeringen at skaffe, hvad der skyldes Embedsstanden efter Ret og Billighed; den kan i sin Betragtning af, hvorledes den skal faae Stats tjenesten godt besørget, ikke undlade at see hen til, hvad den dygtige Mand nu fordrer og forlanger i private Stillinger, og den kan heller ikke undlade at see hen til, paa hvad Maade der leves i de Kredse, i hvilke Embedsmanden nødvendigt maa færdes, med hvilke han maa komme i Berøring. Enhver Klasse af Embedsmænd maa nødvendigt komme i Berøring med hele Kredse af Befolkningen, og, forandres Leve-maaden, sørges Livets Behov hos disse Classer, saa kan det ikke gaae an at lade Embedsstanden blive paa samme Standpunkt.

Er det nu saa, saa handles der om, at Vederlaget for det Arbejde, som Embedsmanden yder Staten, og som ved tidligere Gage-love er ham tilstaaet, er i det Hele forringet i sin Værdi; og er dette det virkelige Udgangspunkt for Loven, saa er en ligefrem Følge deraf, at Godtgjørelse for den indtraadte Værdiforringelse skyldes alle Embedsmænd, saavel dem, der have en højere Gage, som dem, der have en lavere Gage. Er en enkelt Gage i sig selv tidligere urigtig bestemt, saa skal man, naar der ved Vacance eller Omregulering af Embedet gives Leilighed dertil, forandre Gagen; men saalænge denne Gage bestaaer og udbetales Embedsmanden, som den ham lovligen tillagte, skal man for denne Gage ligesaa godt erkende Kravet paa Godtgjørelse for den indtraadte Værdiforandring, som man erkender det for de

laveste Gager. Den, man har lovet 4000 Rd., men for hvem disse 4000 Rd. ere blevne noget ganske andet og mindre, end de vare, da man lovede ham dem, har ligesaa godt Krav paa Godtgjørelse paa Grund af den indtraadte Forandring, som den, man har lovet 400 Rd., men for hvem disse 400 Rd. ere noget andet, end da man lovede ham dem. Jeg mener nu hermed ikke, at Gageforbedringen skal med de samme Procenter følge Gagernes hele Beløb. Det er ganske sandt, at den i vort Land indtraadte Forandring af Pengeværdien ikke er almindelig og omfatter alle Fornødenheder, men at det i Særdeleshed og stærkest er indtraadt mellem Pengene og visse Producter, navnlig dem, som vort eget Land frembringer, og som indgigre vore første Livsfornødenheder, det er indtraadt med Hensyn til de nødvendige Fødemidler, til Huusleien, til Ildbebrændsel, men dernæst ogsaa, som Følge heraf, i en vis Grad med Hensyn til Betalingen for legemligt Arbejde og mange andre Gjenstande. Derimod er Værdiforholdet ikke saaledes forandret ligeoverfor visse andre Fornødenheder og; om man vil, Nydelse — jeg bruger Navnet Nydelse, fordi jeg ganske bestemt vil udtale ligeoverfor andre Meninger, at der gives en Ret til og et Krav paa visse Nydelse og ikke blot paa Fornødenheder. —

R e t t e l s e .

Nr. 30, Sp. 425, Lin. 25 f. n.: „Dverstridelsen“
 læs: „Dverførelsen“